

FoU 2015-2016 10_PD – afsluttende projekt:

Indhold:

Intro.....	side 1
Opstart.....	side 2
Film #1: Gerd A Knø.....	side 2
studie 2/11.....	side 3
studie 3/11.....	side 4
filmoptagelser 10/11.....	side 6
filmredigering 10-15/11.	side 6
Film #2: Det Omvendte.....	side 6
oplæg.....	side 6
film, Trondheim 20/11...	side 7
torsdag-fredag: mix.....	side 10

Bilag: Projektbeskrivelse, Film #1 PDmix, Film #1 Splitscreen, Film#2 PDmixOMV, Film #2 KPW, Tivlens nådegave er den største (tekst PD, film #1), Jeg synker (tekst KPW, film #2) 30 ord (tekst PD, film #2)

Komposition og Eksperiment – på tværs

Projektet er et samarbejdsprojekt mellem 2 undervisere på hhv. Den Danske Filmskole (DDF) og Rytmask Musikkonservatorium (RMC): Karin Priergaard Worsøe (K eller KPW) og Peter Danstrup (P eller PD). Vi har sammen over en årrække gennemført et tværinstitutionelt undervisningsforløb – *Komposition* – for studerende ved de 2 institutioner, og denne lange, fælles erfaring med både pædagogiske og kunstneriske processer ledte os med tiden hen til de ret naturlige spørgsmål: hvorfor prøver vi ikke vores koncept af på os selv? Hvor givende er det tværestetiske og tværfaglige møde egentlig? Hvad vil vi få ud af at smage vores egen medicin? Kan vi ad denne vej finde nye måder at udvikle vores fremtidige projekter på?

K's stemme.

Vi introducerer her Karin's (min/jeg) stemme i kursiv. Vi (PD og KPW) har valgt at lægge den ind som en samtale, tro mod bevægelsen, projektets form, og legen.

Opstart: Jeg tror, at for at skabe en samtale må man være tro mod sin egen stemme, sin egen fremdrift, sin længsel, sine påstande, sine tosserier. Så udgangspunktet er et spørgsmål. Måske flere spørgsmål. Vi ønsker at spørge. At spørge er sjovt.

Først: Hvordan mødes to mennesker i kunstnerisk skabelse, undersøgelse, eksperiment?

Hvordan lærer man både at lytte til hvad man gerne vil og hvad der gerne vil ske?

Hvordan holder man en fisk man lige har trukket op af vandet?

Nu: Hvordan mødes to stemmer i en rapport?

Så: Hvordan forsættes mødet uden en egentlig ramme? Venskab?

For at samtalen ikke er en monologisk dialog må man også lytte. Én taler, én lytter, skift, én taler, én lytter, skift... med ærlighed og respekt bevæger vi os nu ind i ukendt landskab i håb om at få tusind nye kunstneriske spørgsmål åbnet.

Lad os med det samme slå fast, at begge vores formelle ansættelsesforhold blev ophævet under projektperioden, hvilket ganske naturligt rystede os ganske grundigt og resulterede i, at vi grundstødte under vejs og ikke kom helt igennem projektet. Men det vi har nået - og de dogmer, vi indledningsvis fik snøret os ind i - har alligevel kastet en masse stof af sig, så der er nok at skrive om og nok digitalt materiale til, at det giver mening at aflevere.

Man kan sige at en vigtig drivkraft og berettigelse (at vi skulle kunne bruge det i vores undervisning) røg på gulvet, og det kunne afstedkomme megen jammer og klage. Det vil vi imidlertid ikke komme ind på her. Blot konstatere, at ingen af os har en institutionel tilknytning længere.

Opstart

Vores plan var at gennemføre 4 forløb med en slags midtvejsevaluering efter de første 2. Her er det kortfattede referat fra vores første møde:

Vi arbejder i november-december – og nok også januar '16.

Vi laver 2 projekter i november (2/11 og 16/11) viser det for 2 eksterne til uddybelse/inspiration, og fortsætter (muligvis uanfægtet) med 2 nye projekter 30/11 og 14/12. Yderligere 2 i januar er en mulighed.

Længde: 7 min. 12 sek.

Medie: film og lyd ligeværdigt

Bestemme: vi skiftes til at bestemme (P: 2/11 og 30/11; K:16/11 og 14/12)

Uddybelse/evaluering: efter første 2

K's stemme.

Vi bliver enige om at "forsøge at regne det hele ud" ikke er det vi underviser i, og derfor heller ikke er noget der kan ligge til grund for rammen vi sætter for os selv. Vi går derfor helt matematik-agtigt til værks. Sætter en konceptramme. Skiftes til at bestemme, i en forestilling om at det vil tydeliggøre hvad vi tænker hver i sær, og hvordan vi arbejder. Vi ønsker at fjerne feltet hvor vi bruger tid på at blive enige, og går hellere og gerne målrettet efter konfrontation og dermed undersøgelsen af vores handlinger.

*Hvem starter bliver afgjort med plat og krone. Jeg vandt. Eller tabte jeg?
I hvert fald starter PD.*

Note:

Hvor kommer noget fra? Måske et element der kan undersøges yderlige gennem flere gange at skulle sætte en konceptuel ramme.

Hvor kommer noget fra? Et spørgsmål vi vender og vender og vender.

Film #1: Gerd A Knø

Oplæg: PD

Jeg besluttede mig for at musikken skulle laves *før* billederne og at vi begge skulle være ligeværdige i kompositionsprocessen. Der skulle samtidig oplæses en tekst jeg havde forfattet, som var en slags små-indigneret analyse af min situation.

Som mine notater fra de 2 optagedage i et professionelt studie viser:

Animation: først lyd, 2 dage i studiet. Optage, mixe. Måske 20 forskellige samples, som i optimeret tilstand - både med efx og uden - viderebehandles i Logic.

Rytmespor, korte udåndinger i MM118;

Heftigt åndedræt, en garde-step, håndflader, Body-klask

Et par forskellige, faste tempi MM: 173;

processerede papkasser, klip, riv, slå, spil

metal, qarqaba, dybe trommer, melodica, ukulele, skralde

På optagedagen kom alle elementer i spil og spil på (vand)glas og kalimba blev tilføjet.

Overdubs:

En god tekst, a la Strindberg. læses op af både P og K.

K's stemme.

Jeg for af vide hvad vi skal. Eller? Jeg får af vide at PD har styr på det og hvor jeg skal ankomme hvornår. Jeg læner mig tilbage, og gennemlever min utryghed imens jeg nøje undersøger den. Hvad er det? Hvorfor bliver jeg så nervøs? Out of comfort zone er en utrolig irriterende sætning synes jeg, muligvis fordi jeg ikke har lyst til at stå der. Muligvis fordi det ER en utrolig irriterende sætning. Jeg er ikke vant til at nogen skal bestemme over mig. Hvad er det for noget? Jeg elsker jo at jeg ikke ved hvad der kommer, så hvorfor nu denne rysten inde i?

Studie mandag 2/11 kl. 14-17, optagelser. 'The Village', Skalborg

1) Hænder + ukulele/hånddand+ voc [PD+KPW]

2) Kalimba/melodica + stakånd/papand + voc [PD]

3) Tromme/glas + glas II + voc [KPW] + voc [PD+KPW]

Næsten udelukkende first takes, meget få prøvetracks,

Hænder i samme rum, derefter separerede optagelser, dog glas II sammen

Ikke meget øjenkontakt, lange 7+ minutters grundspor, en vis udmattelse

Vocal/tekstspor: først KPW solo over 3 [tromme],

hver optagelse kunne rumme 2-3 gennemlæsninger

dernæst PD over 2 [kalimba]

til slut dobbelt vocal over 1 [hænder] og 3 [tromme]

dobbelt vocal med dirigerede ansatser

Ganske få rettelser undervejs

Enkelte latterudbrud, en del prusten og stønnen (PD)

K's stemme.

...hvorfor denne rysten inden i? Jeg kan stå så man ikke kan se det. No prob. Det kan jeg. Det gør jeg. Henslængt ankommer jeg til studiet. Kaster et "Nå hva så? Hva skal vi?" Jeg ryster. Det er på nuværende tidspunkt helt utrolig morsomt, inden i mig. Jeg overvejer at dele denne oplevelse med PD men tænker der er fare for at den bliver overvældende større af det. Fuck det... jeg må ind i rummet, ind på scene, forsøger at gemme mig bag en mikrofon. Da vi er i gang er alt godt. Sjovt. Jeg ved hvad jeg synes, jeg kan noget af det jeg vil. Noget kan jeg bemærkelsesvis meget

bedre end jeg troede, noget utrolig meget dårligere. Det er sjovt. Jeg er fuld af luft da jeg går. Noget strømmer frit. Er det bare adrenalin?

Jeg er egentlig lige der ligeglad med om det er godt. Hvorfor? Synes jeg det er PD's kunstneriske ansvar? Jeg vil da gerne være optaget af det hele, men måske var den kropslige oplevelse af improvisation så grundlæggende kraftfuld af den fremstod som det vigtigste, og den var jo nu overstået.

Studie tirsdag 3/11, kl. 11-17 (?), mix. 'The Village', Skalborg

De 3 numre skal mixes og optimeres sådan, at editeringen/klipningen kan fortsættes i Logic hjemme. De 3 takes bliver kaldt Hænder, Tromme og Kalimba. De blev skrevet ind i et skema med 3 kategorier: mix [samlet mix med eller uden vocal], efx [et eller flere spor med særlig lydbearbejdelse] og solo [separat spor].

Hænder: 5 lydfile [2 mix, 1 efx, 2 solo],

Tromme: 8 lydfile [4 mix, 4 solo]

Kalimba: 4 lydfile [2 mix, 2 efx].

Herudover skabte vi 2 mix i et 4. take kaldet Kalimba/Hænder. Her blandede vi lydene fra Kalimba og Hænder i 2 separate lydfile. Alle file blev overført til harddisc og taget med hjem til videre bearbejdning.

Langt de fleste lydfile er lange 7+ minutters optagelser, arbejdsformen har mest været at tage hele takes og undgå afbrydelser og opdelinger.

Vi oplevede for- og bagdele ved at gå direkte i studiet og improvisere. Der kom en progression i optagelserne fra det neutrale til det mere spillede. Vi oplevede hvor stort forskel de forskellige tempi havde i den situation: de langsomme bliver patetiske, de hurtige bliver for massive, mange informationer.

Efx gør en ret stor forskel. Vi nærmede os insekt- og dyrelyde, hvilket ikke var planlagt, men både *close-miking* af hænder og forskellige andre lyde sovset ind i (dyr) rumklang skabte denne illusion.

Vi arbejdede både med tracks hvor vi kom med hurtige, samlede bud og enkeltspor med udvalgte lyde, evt. i par, med eller uden vocal. Vi var bevidste om at vi skulle kunne bruge det indspillede materiale så bredt som muligt efterfølgende.

Under optagelserne i studiet bemærkede vi:

PD tænker ikke så meget over film og billede sammen, men kun fokuseret på lyd og 'animation'. Han er mere på hjemmebane og forsvinder lidt ind i processen. KPW er mere opmærksom på, at der skal være plads til billeder, tænker pædagogiske problemstillinger og 'nytte'.

K's stemme.

Føler mig hudløs sårbar i skabelsen af musikken men rolig i planlægningen af billeder, og i refleksionen af hvordan dette kan blive til undervisning.

Man må jo også ind i mellem følge sin hjerne hjem i eget felt.

Efterfølgende fandt vi 2 formiddage til at filme og klippe i: 9. og 10/11. De blev ændret til 10 og 14. eller 15. november. PD laver et eller flere lydspor, som skal være færdige op til filmoptagelserne, som bliver en slags animation af lydsporet. Mellem 3. og 10/11 produceres et lydspor [PD mix 3] på ca. 7:30 bestående af klip fra alle optagelserne. De 2 tekstdele, her

kaldet vocal, volder problemer når materialet gennemlyttes. Der er for meget tekst, det bliver for tungt og selvhøjtideligt. Samtidig fandt vi under mixningen en formel for teksten, som kunne kaldes BAB, hvor B-delen er 'optændt af retfærdig harme...' og A-delen 'Tvivlens nådegave er den største...' Denne proces bliver mere kompliceret og smertefuld end forventet. Det er ikke anvendeligheden af de producerede spor, der giver problemerne, men vokalen og dogmet om 7 minutter 12. Problemet med teksten løses ved at skære noget væk og lave et forskudt, ekkoagtigt forløb, som bløder det alvorstunge noget op. Lydfilen bliver en slags selvstændig enhed. Men i den grad tankevækkende, at teksten blev så dominerende at den måtte reduceres kraftigt. Den kunne ikke bære at blive afspillet/hørt igen og igen.

K's stemme.

Jeg afventer PD. Jeg lytter til hans oplevelser. Han arbejder med lyden. Hvad ville være sket hvis vi begge havde gjort det? Er det et af stederne hvor man ville leder efter enighed? Der åbner sig i mit hoved tusindvis af nuancerede versioner af hvad vi også kunne gøre. Det kan jeg lide. Jeg oplever det som en grundlæggende skabende kraft at stå i noget der giver mig lyst til alle de andre ting. Hvordan bliver man i processen og fodre det der kommer samtidig? Er rastløshed ren skaberlyst? Hvilke undervisnings rammer styrker denne vilde vækst af ideer?

Det er det her jeg vil have, det er det her jeg vil give fra mig. Åbningen.

Filmoptagelser 10/11, kl. 9-11, jazzkælderen, Rymarksvej 20

Lydfilen blev præsenteret, det videre forløb drøftet. Vi blev enige om at fortsætte med at lave hele takes og skiftes til at være foran og bag kameraet. Vi talte om at projektet var sundt for vores evne til at skabe og komme ud af iagttagelserollen som vejleder og virkelig prøve at stå med projekterne og problemerne, tvivlen og forsøge at holde fast i ideer og dogmer. Ingen af os har den store erfaring foran et kamera, og for K var 'musikerrollen' i studieoptagefasen også ny. P var mere eller mindre blank for ideer til, hvad der skulle ske på billedsiden, udover at lydsiden skulle animeres. Vi besluttede at holde os til 2 takes hver: et med fast kamera, hvor vi enedes om en forholdsvis tæt beskæring af hoved og hals, og et med mobilt kamera. Vi blev enige om at lave optagelserne med fast kamera alene, uden at den anden overværer optagelserne. Kamera og lyd blev sat i gang, hvorefter man var alene med kameraet i 7 min. 30. Derefter lavede vi håndholdte optagelser, ligeledes 1 take hver. Til den endelige klipning enedes vi om, at P laver et forslag, hvor der arbejdes med *multicam* editering i Final Cut Pro, og han forbereder et lignende multicam set up bare uden lyd, som vi sammen klipper til et alternativt forslag. Efterfølgende må vi vælge, hvilket mix, vi foretrækker.

K's stemme.

Vi træder ind foran kameraet. Her er vi lige. Det siger vi til hinanden, og bliver hurtigt enige om at optagelsen skal foregå UDEN at den anden kigger. Det er pinligt at vi har det sådan, det siger vi til hinanden. Vi er ikke bare lige men også enige.

Og så.. Vi bliver NØDT til at filme hinanden, det er vi enige om. Vi skal øve os i at være i hinandens blik. Det er svært, det siger vi til hinanden.

Jeg griner meget denne dag. Afvæbnende, højlydt og ofte.

Filmredigering 10-15/11

P lavede et eget mix af alle 4 filmklip og det færdige lydspor [film#1 PDmix]. Filmklippene blev colorgradet og mixet i multicam-funktionen i Final Cut Pro. K og P mixede derefter en anden, fælles version 15/11. Oprindeligt var det planen kun at mixe ud fra det visuelle, men ved et gennemsyn af alle 4 filmklip simultant blev vi enige om, at det fælles mix skulle bestå af en sidestilling af de 2 fast-kamera optagelser, fordi vi blev opmærksomme på at der – uafhængigt af hinanden – forekom en del interessante næsten synkroner reaktioner. Så i stedet for at udvælge bestemte scener fra klippene stillede vi de 2 scener op ved siden af hinanden, stadig med det færdige lydspor som lydside [film#1 Splitscreen]. I begge film lagde vi korte titel- og krediteringssekvenser ind i start og slutning.

Tilkoblingen af billedsiden gør tydeligvis lydside mindre fremtrædende. Billederne tager noget af opmærksomheden. F. eks. er forskydningen/ekkoeffekten af den tunge tekstdel ikke særlig virkningsfuld.

K's stemme.

Vi klipper ikke men lægger os op ved siden af hinanden. Et samtidigt billedet, optaget til lyd i forskellige tider. Jeg ender med at kunne lide at kigge på os.

Film #2: Det omvendte

K's stemme.

Jeg tænker og tænker... men husker på ny at vi IKKE skulle regne det hele ud.

Jeg vælger derfor DET OMVENDTE. Det er en leg jeg selv laver når jeg arbejder. Et forsøg på at skabe fleksibilitet i mig selv og mine handlinger. Det kan bruges i stille stående situationer, eller for at dæmpe kaos, men legen kan også bruges som "muskel" øvelse så jeg er flytbar i det øjeblik der kommer hvor jeg ikke ved hvad vil ske. Det er en leg.

Hvad er det omvendte at talking heads? Hvad er det omvendte af grøn? Hvad er det omvendte af læst tekst. Hvad er det omvendte af improvisation med udvalgte instrumenter?

Jeg inviterer Peter ind i mit spørgsmål, men lader os svare hver for sig.

Jeg vil have at PD siger hvad han elsker og hvad han længes efter.

Og jeg vil høre mig selv sige det.

Jeg tænker at det ville ganske enkelt være et rart fokus, da vi begge er udfordret af institutions rammer.

Oplæg: KPW

Præmisser/dogmer:

Fokus:

Indhold: DET DU ELSKER

Form: DET OMVENDTE af Gerd A Knø film #1

(husk: IKKE det modsatte, men det omvendte)

(... kan betragtes som en slags humor)

Indhold:

DET du elsker mest [omvendt=vrede]

DET du allerhelst i hele verden vil være i og med
DET der åbner dit hjerte og sind
DET bedste du ved
DET du længes efter

Form:

Det omvendte af billedelementer:

Blå-grøn

Talking Heads

Nede i kælderen

Det omvendte af lydelementer:

Improvisation

Tæt pakket

Oplæsning

Materiale:

Dette skal vi begge aflevere i næste uge [= 23/11 2015]

10 min filmisk materiale – må være klippet eller uklippet

10 min lydligt materiale – må være reallyd, konstrueret lyd, musik. Må være klippet eller uklippet

Tekst: 30 ord – dagbogsmateriale om DET du elsker

Film, Trondheim 20/11 ca. 11 min

Tekniske noter: Kamera: BMCP, RAW, 25fps 200 ASA 324grader 6500K, mørke, snevej

Audio: Røde, mic input 100%, input levels ch 1+2: mic, Ch 1 input 100%, CH 2 input 100%

Channel 1 uses channel 2 input: on – giver tilsyneladende mono. Speaker volume 70%.

Optaget med hovedtelefoner.

Under mit ophold i Trondheim filmede jeg Nidarosdomen i morgenskumringen mens sneen dalede ned. Jeg gik en tur rundt om den og rettede kameraet mod det jeg umiddelbart gerne ville se. På den måde synes jeg at jeg går ind på de fleste af præmisserne, der er ikke meget blå-grønt over det, det er mest nuancer af hvid og grå, vi er ude, ikke i kælderen, og der er ingen talking heads. Man kan diskutere om det er det jeg elsker allermost. Jeg elsker gamle, historiske bygninger, som rummer århundreders historie, elsker proportionerne og den kraftanstrengelse, også set i et historisk/teknologisk perspektiv, de repræsenterer. Jeg synes også der er et spil mellem de gigantiske bygninger og de små, forgængelige snefnug.

Lydsiden er baseret på 2 stykker af Olivier Messian [Eclairs sur l’Au-Dela/lynglimt fra det hinsides] og det er musik, som jeg elsker meget – i øjeblikket. Jeg går projektet i møde på den måde at jeg ikke improviserer, ikke læser op, men bearbejder lydfilerne og tager overskriften bogstaveligt: der er mange lyde, der spilles omvendt.

De 30 ord voldte besvær, for jeg opdagede at næsten alt har en skyggeside, selv om det tilsyneladende er den letteste ting i verden at pege på ting, man godt kan lide. Jeg gik i stå ved 21 ord og måtte tage andre midler i brug, vildledt af en tanke om at der i det mindste skulle

være alle bogstaver i alfabetet i brug. Så jeg bladrede i ordbøger og fandt begreber jeg kunne stå inde for.

K's stemme

Jeg skriver et digt. Det er præcis 30 ord. Det var svært og muligvis slet ikke særlig interessant at skrive et digt på nøjagtig 30 ord. Opdager undervejs at rammen hæmmer mig. Da jeg efterfølgende hører PD har skrevet 30 ord som liste, morer jeg mig over at DET ville jeg hellere have gjort... han lyder dog heller ikke tilfreds og temaet "det du elsker" viser sig at være mere konfronterende end jeg havde forestillet mig. Måske var det 30?

Jeg filmer. Det omvendte af talking head er no heads. No humans.

*Det omvendte af grøn bliver til alle farver,
af halvtotal bliver til nær,*

af hjemme hos PD bliver til hjemme hos KPW.

Jeg fordyber mig i overflader og glemmer alt omkring mig. Hvad laver jeg? Hvad betyder det? Jeg ved det nok ikke, det er blevet til farver og teksturer. Jeg bevæger mig bare, med min krop, mit blik. Kan det bruges? Skulle jeg vide mere om hvad jeg gør? Har jeg sat en ramme der "bare" satte mig i gang? Er det en god kunstnerisk proces? Hvordan underviser man i det?

Kigger på eget hus, synes ikke jeg har set det før.

Bagefter er alle former og farver voldsom aktiveret i mig. Jeg har bare lyst til at fortsætte bevægelsen, følge i røven på den uden at vide hvor den vil hen. Jeg skal klippe det, det er sjovt og svært. Der er intet narrativt, kun en sær skulptur af farver og struktur. Alligevel kan jeg li det. Opdager min længsel efter at være i fred og dimse med hvad der måtte være. Har gennem mange år skulle tænke og formulere og tænke og undervise og forstå og sætte rammer. Det kan jeg li at gøre, men nu vil jeg pludselig bare flyde.

Jeg forsøger VIRKELIG at skabe lyd. Men er helt tom. Spørger ud hos nogen. Har lyst til at høre tale (det omvendte af improviserer lyd??) (måske, måske ikke) har nogen noget tale liggende? Det er et sjovt spørgsmål, og lyd vælter ind til mig. Mange har noget tale liggende. Stumper af frydefulde kaotiske poetiske sære ting og sager. Alle noget nogen elsker. Og som de på ingen måde ved hvor de skal bruge. Jeg nyder at vælte mig rundt i det, men det tager også over og bliver meget stort. Vælger en lyd fil, ud fra en følelse af at denne lille pige ved noget om skabelse som jeg skal huske.

Jeg noterer mig på et papir at alt dette lyd er vigtig at samle op på en anden dag, kan bruges i film, skriver jeg. Da jeg støder på sedlen igen kan jeg ikke huske hvad det betyder, og først nu da jeg skriver dette blå kursiv springer noten helt op i hovedet på mig igen.

Det er vigtigt at noterer sine bevægelser. Men ikke så stramt at man ikke kan holde på dem, og ikke så løst at man ikke forstår dem senere (apropos indledende spørgsmål om Hvordan holder man en fisk man lige har trukket op af vandet)

Da jeg var færdig og klar til at aflevere til K, tænkte jeg på hvordan opgaven var formuleret, og hvad den satte i gang af refleksioner. Umiddelbart er den meget Karin-agtig, fordi den repræsenterer en udvælgelse eller tanken om, at man kan prioritere i sin virkelighed og rangordne ting og begreber. Vi har altid startet vores 'filmskoleforløb' med at alle deltagere

medbragte et eller andet – et foto, en ting, et stykke musik – som betyder meget for én. Og det har altid betydet en god start, en samtale som åbner en gruppe op og finder fælles berøringsflader eller viser en mangfoldighed blandt de mennesker, man skal arbejde sammen med fremover. De 30 ord gik jeg først i gang med og det var dem, jeg sluttede af med. Det er meget svært at finde ting og begreber som er så éntydigt i kategorien 'det jeg elsker allermost'. Der er ikke noget som ikke har en bagside, noget man vil se bort fra, ignorere, eller må leve med. Udover den første forelskelses euforiske vanvid bearbejder vi og analyserer vi tingene om ikke ihjel, så i hvert fald ind i en mere rationel og realistisk verden. Dessert er lækkeret, men ikke hele tiden. Øl er godt, men ikke al slags øl og følgevirkningerne står ikke altid mål med øllets øvrige kvaliteter. Man kan vende og dreje alting. Og det gjorde jeg. Og jeg opdagede også at disse 30 ord blev en slags beskrivelse af mig selv, og jeg bemærkede at jeg gerne ville have listen til at se indbydende og særpræget ud. Selvom det hele blev besværliggjort af at jeg vedtog med mig selv at de 30 ord kun måtte være 30 ord og ikke være 30 beskrivelser [som f. eks. 'nybagt rugbrød', som for mig er noget helt andet og symboliserer noget andet og mere end blot 'rugbrød'] var det en svær opgave. Jeg tænkte på 'das Ding an sich'¹ og på min evigt tilbagevendende diskussion om løgn og illusion i kunsten. Og på at jeg snart har behov for at komme videre og enten erkende at jeg støder ind i det hele tiden eller begynde at springe videre i teksten. Jeg har et strandet forsøg på at forstå fænomenologi på en måde, så jeg virkelig kan bruge det til noget. Indtil videre må jeg konkludere at jeg har det på samme måde med min musik [min 'kunst'] som med en simpel opremsning af ord: det skal være varieret, det skal lugte af noget specielt, det skal have en karakter. Kan jeg ikke bare slappe af?

Mandag 23/11 skulle vi aflevere og vise vores projekt for hinanden, men KPW var ikke klar. Livet er lidt kompliceret for os begge i denne tid, og vi er vist begge i tvivl om hvad der skal ske. For mit vedkommende også, hvad jeg egentlig kan og hvad min arbejdsplads egentlig værdsætter hos mig. Vi taler meget godt sammen, som om vi kendte hinanden bedre, end vi egentlig gør. Vi var begge lidt lammede af opgaven. Vi besluttede at udskyde afleveringen og udvekslingen til onsdag, når jeg kommer hjem fra Stockholm. Derefter skal vi hver især klippe en version på 7:23 af det samlede materiale. Vi skal også have fundet en tid, hvor vi kan få Arne Bro og Jacob Anderskov til at 'læse' vores arbejde. Og jeg tumler med næste opgave, som jeg skal formulere om en uge.

Onsdag 25/11 mødtes vi på DDF og udvekslede vores arbejde på memory-kort og snakkede videre om projektet i kantinen. Den umiddelbare plan er, at vi laver hver vores mix ud fra det materiale, vi hver især har produceret: 10 min. lyd, 10 min. billede og de 30 ord. Vi skal mixe en version ned til de aftalte 7 min. 12 sek. Hvor jeg jo nok synes at have opfyldt opgavens krav

¹ **Tingen for os** (ty. *das Ding für uns*) er et erkendelsesteoretisk begreb kendt fra filosofen **Immanuel Kant** som bruges til at forklare distinktionen mellem **tingen for os** og **tingen i sig selv** (ty. *das Ding an sich*).

Tingen for os kan forklares som de genstande der sanses i den intelligible verden (fænomenverdenen). Det er verden som den fremtræder under vores anskuelsesformer og forstandskategorier, ifølge **Immanuel Kant**. Tingen i sig selv, derimod, betegner et **grænsebegræb** og angiver netop, at vi aldrig ville kunne erkende verden i sig selv, men kun verden som den fremkommer for os. Vi vil derfor altid kun opnå viden om fænomenerne, som de fremtræder for os gennem anskuelse og forstand, men ikke om tingene i sig selv.

på Anders Foghsk 'til punkt og prikke'-vis, afleverer KPW film på omkring 6 min og en lydside med lille Cleo, der synger og snakker med sin mor. Ordene er blevet til en slags digt på 34 ord, ikke 'ting, jeg elsker' men en refleksion over mængden af vand på kloden. Det kunne måske lyde som om jeg er irriteret eller skuffet, men det er ikke tilfældet. Jeg sidder tværtimod med en fornemmelse af, at det er disse møder og samtaler, der er det vigtige, ikke så meget det egentlig producerer. KPW er en fantastisk samtalepartner, (*det kan du selv være*) skarp og ærlig. Bare man dog kunne huske det hele. Det må være K der kan det, jeg glemmer alt for let.

Snakken gik på at 1) det var en umulig opgave at finde de 'jeg elsker'-ting, at vi 2) ikke havde så meget tid og at vi, på samme måde som vores studerende, 3) var noget udmattede og tomme efter de 2 første film. Desuden så det lidt sort ud med at få Arne og Jacob til at se og læse, hvad vi har lavet indtil nu og lave en slags midtvejsevaluering af det. Det var ellers med i den oprindelige plan. Jeg synes K antydede at vi lige måtte se, hvad det kunne blive til efter at have set det hele på næste mandag, hvor vi fremlægger for hinanden.

For mit vedkommende har jeg svært ved at lægge mig fast på en ide om det næste forløb. Man fristes til at sige: ikke mere af det, vi har gjort indtil videre. Mine tanker kredser om a: ikke mere 'jeg synes og føler' men mere 'jeg mener, jeg vil' b: dukkefilm eller en anden form for handlingsorienteret koncept, som forholder sig til noget større, noget om den aktuelle situation. Men også gerne groteske ting: musical, syngespil. c: mere fællesskab i produktionen. Vi arbejder hver for sig og meget lidt sammen. d: manuskript og en form for rollespil. Kunne måske udvikles ved at sende replikker til hinanden, scenarier. Videreudvikling af 'jeg bestemmer'-princippet. e: nærbilleder/close ups af dyr og *Playmobil*-figurer, der siger og gør ting. Dyr har det med at dukke op i de besynderligste sammenhænge, senest da myndighederne i Belgien opfordrede befolkningen til tavshed på de sociale medier, mens de jagtede galninge i Bruxelles. Straks opstod en masse kattebilleder på Instagram. KPW skal have en hund. Der er kattevideoer (og en masse andre dyr) i spandevise på fb. Muskelhunde som billede på terrorister. Har hunde ytringsfrihed?

K's stemme.

Notat: Gad vide hvor vi er henne? Hvad skal vi mon herfra?

Torsdag-fredag 26.-27/11: mix. Først gennemså jeg K's materiale og forundredes over flere ting: der var ikke nok film. Det var ekstreme nærbilleder, men ikke nødvendigvis 'det jeg elsker mest' eller 'det, der åbner mit hjerte og sind'. Teksturer, farver, af og til ret grimme ting, slidte eller brugte genstande, uforståeligheder, meget lidt ideskabende og uhyre langt væk fra min 'rundtur i mørket, mens det sner'. Det stod bomstille. Lydsiden var Maria Laurette Friis' datter der på opfordring sang lidt og fortalte en slags røverhistorie. Heller ikke her umiddelbart nogen logik i forhold til oplægget: det omvendte af Improvisation, tæt pakket og oplæsning. Well, det er vel den lille piges improvisation, det var godt nok ikke så tæt pakket, men dog konstant, og selv om der ikke blev læst op, blev der talt og talt, om end lidt i tunger. Måske slap jeg i mit oplæg lidt let om videodelen og KPW lidt let om lydsiden. Mit udgangspunkt var at der skulle være en noget med af det hele, men det blev hurtigt sådan at min *Nidarosdom* blev udgangspunktet, fordi der er en slags handling eller bevægelse fra A til B. *Oven på, oppe i og uden på* måtte så K's ting komme og der skulle skabes en syntese. Først begik jeg den fejl at bruge grundfilen på 10 min. og ikke den editerede udgave. Derfor blev det for langt og der kom passager med, som var klippet ud i første omgang, men som af og til –

irriterende nok – virkede ok alligevel. Så det var forvirrende. Jeg gik dog frisk til opgaven og fik lavet et par udkast uden at kigge for meget tilbage. Jeg har ikke de store problemer med bare at komme i gang. Ikke alt hvad jeg rører ved bliver til guld, men det er meget svært efterfølgende at forholde sig 'neutralt' til det.

Dagen efter arbejdede jeg ud fra den rigtige fil, klippede den ned til de 7 minutter først, og kopierede nogle af de ting fra det første mix over. Jeg har lavet nogle dobbelteksponeringer eller hvad det nu end hedder, som jeg er sikker på at K synes er barnligt og ligegyldigt. Ikke desto mindre synes jeg om det, og de 2 produktioner lagt oven på hinanden med forskellige filtre skaber en slags videokunst, som kan gå an og som har et forsonende tilfældighedsprincip over sig. En enkelt cyklist, som susser igennem billedet fra venstre til højre er med, fordi det er en Arne Bro-lækkerbiskens, og jeg ved at han elsker den slags fra mine tidligere fremlæggelser. Endelig klaskede jeg vores ord på til sidst. KPW's har lidt en digterisk form, mine 30 ord fylder bare et billede. Så de dybere overvejelser er: Nidaros leverer et flow og en bevægelse. K's billeder er med til at gøre det video-agtigt og står i kontrast med sine farvevalg og close ups til det rystede, snefyldte grå-gule fra min film. Cleo kunne godt passes ind og det bliver lidt absurd på lydsiden. Bedst er det når hun siger at hun 'gjorde det'. Der er en sørgmodighed og gammelklogskab over det, som jeg kan forholde mig til. Og det er så manipuleret og taget ud af en sammenhæng at det spidder hele sandhed-og-kunst diskussionen, som jeg åbenbart aldrig bliver færdig med.

K's stemme.

Det er svært at blive færdig. Det viser sig faktisk at være umuligt. Er det ok? Har jeg skabt en kunstnerisk bevægelse? Eller ødelagt en? Skulle jeg have presset mig selv igennem?

Jeg føler på en måde jeg svigter projektet, og PD.

Jeg er faldet ned i et sort hul, har det egentlig ok emotionelt men er helt tom og kan knapt få min krop til at løfte armen der holder kaffe koppen. Det er ikke godt, og dog.... føles det som om også dette sære brud i mig, denne sammen klaskning, denne lyst til kun at trække vejret og flyde med, også er livgivende og udviklende ind i projektet. Jeg bliver en slags glad. Selv sære, i øjeblikket, uforståelige ting kan (måske skal) betragtes som en del af det skabende virke.

Men alt i alt efterlader det mig med et noget uforløst indtryk. Hvorfor i al verden gør vi det her? Når der nu er så megen uro og tvivl i os, hvorfor skal/kan vi så ikke udtrykke det? Og kan vi det, uden at vi gentager første films højtidelighed (som jeg brækker mig over), masserer vi virkelig den kreative muskel eller kører vi den bare træt og ser hvad der så kommer ud af det? Er det et rigtigt eksperiment, eller er det noget vi gør i vores fritid, sådan når vi lige har tid? Er det fedt? Kommer der noget godt ud af det? Er vi så interessante? Det er også som om at vores private verden og virkelighed lægger en tung skygge over det hele, jeg er ikke rigtig derude, hvor jeg føler mig 'ren og afklaret' til at bidrage med noget. Jeg har en uro og tvivl i min mave over alt det, jeg er i nu. Jeg fornemmer det samme med K.

K's stemme.

Vi (PD og KPW) udveksler og taler, vi undersøger til stadighed hvad vi gør og hvordan det virker. Der er elementer der altid er til stede i samtalen, 1) Eget kunstnerisk virke, 2) Undervisning i

eget kunstnerisk virke. På intet tidspunkt har vi, i mine øjne, forlad disse to overordnede perspektiver.

Jeg ved at ved at sætte en ramme kan vi, med større præcision, se hvad vi har gjort og hvordan det virkede. Vi satte en ramme og lige netop denne ramme bragte os tusind nye spørgsmål. Gode vilde udvikle sjove skrækkelige spørgsmål. I hvor høj grad det er denne rammes natur, og i hvor høj grad det var vores personlige udgangspunkt forestiller jeg mig ville være naturligt at fortsætte med ikke at svare på.

Grundlæggende hylder jeg eksperimentet, spørgsmålet og sandheder, frem for svar. Er lige stødt på sætningen "you can not do it wrong and you will never be done"... det håber jeg er sandt

København 3/6 2016

Peter Danstrup og Karin Priergaard Worsøe

Tvivlens nådegave er den største,
Løgnen, den formildende omstændighed.
Øjet, som vænner sig til mørket,
og gradvist opdager det usynlige rum.
Den nyfødte, som først må vende synsindtrykket på hovedet
for at forstå virkeligheden.
Øret, ikke som en mikrofon,
men en subjektiv og sensitiv sorteringsmaskine,
hjernen, som på den baggrund
modellerer en realitet.
Tungen, som en dybt utroværdig
porøs, slangeagtig eksistens i mundhulens biotop;
ligesom næsen,
hvis upålidelige registreringer er dybt forankrede i bornerthed og intolerance,
hvorefter vi skramler os igennem et liv,
hvor vi fornægter kroppens dufte.
Jeg kan ikke søge sandheden,
for jeg lyver nødigt over for mig selv.
Løgnen er tiltrækkende som slik.
Det logiske - lunkent lokumsvand.
Det skal være mig en smal sag – før eller siden.
Tyndt, næsten transparent,
men stærkt som edderkoppespind
er mit forehavende
Umærkeligt, i 7-års moduler,
fornyser min krop sig selv,
som det fuldendte kompromis mellem livet og døden.
Utrætteligt, i evighedsperspektiv
bilder jeg mig det hele ind

Optændt af retfærdig harme
slikker jeg mine sår
Galden er blodet
Luften har gjort mig smidig, energisk
så kom ikke krybende bagefter.
Jeg har ryddet skrivebordet,
er over alle bjerge.
Med udpræget sans for midlertidigt sortsyn
ser jeg mig selv dybt i kortene - mens tid er
[PD 2015]

Jeg synker
mængden af vand på planeten
er konstant
indeni i
uden på
oven på
oppe i

I gang med
på vej mod
løftende
faldende
stigende
brusende
kaldende
Jeg synker

Æggeblomme
Hestemule
Barnehånd
Grineflip
Italiensk
Ekvilibrisme
Uimodståelighed
Pecorino-ost
Drømmesyn
Swing

Sprogøre
Ynde
Sensualitet
Kys
Fugleformationer
Karavane
Skatkammer
Generøsitet
Skibslugt
Trance

Vindstille
Nuancerigdom
Nordlys
Kalkmalerier
Kalligrafi
Proportionssans
Frugtbarhedssymboler
Cikadesang
enhjørningehorn
afvæbningsevne